demà

"unim-nos i demà la Internacional serà el gènere humà"

Catalunya, 16 de Febrer de 1978. Redacció i Administració: c/ Trafalgar, 10-2º, 2ª

LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONÀRIA (unificada amb la LLIGA COMUNISTA) Quarta Internacional. nº 15

– REUNIÓ DE LA UNIÓ LOCAL DE CC.OO. DE BARCELONA Pàg. 3

– CONSELL DE GUERRA ALBERT BOADELLA: UNA SETMANA DE LLUITA Pàg. 4

seat en lluita

Després de la signatura del conveni els treballadors de SEAT teníem de fer front a la proposta de regulació de treball de la patronal. De seguida es llençà una campany d'explicació sobre la regulació (veure DEMA nº 13) no només pels companys de SEAT sinó també per tots aquells que treballen a empreses auxiliars d'aquella. Totes les centrals sindicals es varen comprometre a lluitar contra la proposta de la direcció.

Però no n'hi havia prou de comprendre el que ens queia al damunt amb la regulació. Calia organitzar una oposició activa. A les successives assemblees de taller, a l'assemblea general de la factoria, a les concentracions, hi sorgia un clam unànim: NO A LA REGULACIO. I a proposta del Comitè d'empresa, els treballadors recolzaren una marxa pel dia 8. Participaren uns 13.000 treballadors als qual es sumaren companys de FAESSA, que desalotjaren la fàbrica al passar la marxa, i de Corberó. Aquesta vegada no varem poder arribar al centre de la ciutat. Els grisos varen formar una barrera amenaçadora i ens donà l'ultimàtum perque ens dissolguessim. El comitè d'empresa va decidir pel seu compte, sense consultar-ho als pressents, no continuar endavant i trobar-nos a les 4 davant la Delegació de Treball. Aquesta actitud va desconcertar molts companys. Ningú no vol els enfrontaments, però a tots els hi va quedar clar que calia intentar seguir endavant tots junts, al menys per damunt les voreres.

De totes maneres la marxa significava un primer pas per tirar enrera la regulació. I ens situava en millors condicions per l'entrevista que el comitè va sol.licitar pel dia 9 amb el President del Consell d'Administració, Antoñanzas. Al llarg de tres hores i mitja se li plantejaren les exigències dels treballadors: la defensa del lloc de treball, la seguretat de que la crisi de SEAT és estructural, la mala planificació de les vendes, la corrupció de l'alta i baixa direcció, i, amb relació amb això, la jubilació dels militars que treballen a l'empresa, el control de la gestió..I l'alternativa obrera a la regulació: disminució del temps de treball (dissabtes festa), disminució dels preus i un "no" rotund a la financiació de la crisi mitjançant la Seguretat Social.

Antoñanzas donà la culpa a la pèrdua del poder adquisitiu, a la situació general de crisi del pais, a la competència; reconegué la dependència total respecte a la FIAT en l'exportació, i amb una visió estretament capitalista afirmà que la regulació, encara que fos un pedàs, era la única sortida mentres s'espereven millors temps per les vendes. Es permeté criticar les centrals sindicals per recolzar el comitè d'empresa i assenyalà especialment que si la regulació no era acceptada cabria la possibilitat de negociar amb els treballadors una reducció ordenada de la producció.

Al comitè d'empresa hi ha dues posicions diferents: la d'aquells que accepten clarament la negociació sobre la reducció de la producció (companys lligats al PSOE i al PSUC), arraconants els criteris exposats més amunt, i aquells que varem decidir que és possible fer recular l'expedient de regulació si continuem la lluita, si hi afegim els companys de les empreses auxiliars afectades... Aquest camí ja ha començat a fer-se al Prat i a Pamplona I la creació d'una coordinadora permanent de totes les auxiliars i proveidors de SEAT (Clausor, Faessa, Cometsa, Tornilleria Mata, Solvay, Torfinasa, Gemo...) és un altre pas en aquest sentit. Ara cal coordinarse amb la "Corodinadora d'empreses en crisi", sumar-se a la setmana de lluita proposta del 27 de febrer al 5 de març. Aquesta coordinació té un clar exponent a Terrassa a on s'han unit la Coordinadora d'empreses en crisi i la Coordinadora de les empreses afectades per expedients de regulació. Cal també fer comprometre a les centrals sindicals i partits obrers perque organitzin una JORNADA ESTATAL DE LLUITA PER LA DEFENSA DEL LLOC DE TREBALL. ■

Pedro Jiménez

– Tenen moltes coses a dir, en la lluita contra la crisi.

ELECCIONS SINDICALS,

QUI HA GUANYAT?

Fa ja algunes setmanes nosaltres ens preguntaven si guanyarien els treballadors a les eleccions. Avui la resposta és, encara, contradictòria. D'una banda, el decret guvernamental que buscava limitar al màxim l'organització i la independència de la representació obrera, ha estat àmplia i conscientment desbordat en els centres obrers de Catalunya. D'altre banda, però, les mateixes limitacions del decret, la postura de les direccions sindicals empenyades més en una batalla de sigles que en cap altra cosa, i, finalment la manca de propostes clares de lluita ha fet que parts importants de la classe treballadora de Catalunya no hagi elegit els seus delegats i consells. *Aquest és un primer mancament que cal tindre en compte a l'hora de plantejar-se la continuació de la batalla per l'elecció de representants obrers a tots els centres de treball sense excepció.*

L'altre aspecte de les eleccions a Catalunya ha estat el triomf de les candidatures de CC.OO., amb percentatges que oscile des del 88% al Maresme, fins el 9% al Alt Penedés. La UGT, però s'ha configurat definitivament com la segona força sindical a Catalunya. Els anomenats "Sindicats Unitaris" (la CSUT i el SU) han sofert un dur cop, que, sense dubtar-ho, haurà de fer replantejar l'eficàcia de la seva política cara a les dues grans Centrals i la inutilitat del treball fora dels llocs on s'agrupa l'engrós de la classe obrera. L'absurditat de l'abstencionisme propugnat per la CNT s'ha fet també evident per l'elevat grau de participació a les empreses i sectors on s'han convocat les eleccions i per la gran cantitat de militants de la CNT que, responent a les pressions de la seva classe, han optat per presentar-se a les eleccions i batallar per les seves pròpies posicions en aquestes.

Segons la nostra opinió, la victòria de CC.OO. i de UGT cal asumirla com un fet positiu: *la classe obrera desitja organitzacions fortes, implantades a escala d'estat per millor defensar els seus interessos de classe contra el Capital.* **I aquesta voluntat s'ha fet patent, malgrat la desconfiança i la desorientació, quan no el rebuig, que dins de sectors amplis de treballadors i treballadores provoca la politica majoritària de les seves direccions, i en concret el Pacte de la Moncloa. Magrat això àmplies capes de la classe obrera han preferit donar suport a candidatures d'aquestes centrals, on a innumerables llocs hi eren presents persones que, com els militants de la LCR i altres partits, s'oposàven a aquesta política, abans de córrer l'aventura de recolzar petites organitzacions.**

En aquestes condicions, la victòria de CC.OO. cal veure-la també como un relatiu fracás de la política impulsada pel PSOE i la majoria del PSC dins de la UGT de volguer configurar aquesta central como una agrupació ideológica "socialista" i no com una organització de classe oberta al conjunt de capes assalariades.

El resultat de les eleccions ha de pesar sobre la situació del moviment obrer donant-li més confiança en les seves forçes i augmentant el seu nivell d'organització. **I aquests factors estant començant a fer-se sentir, per exemple a la lluita de Seat i les empreses auxiliars, i hauran d'expresar-se amb tota la seva força en els propers convenis del metall i de la construcció, en la batalla contra les limitacions salarials i el Pacte de la Moncloa.**

En aquesta tasca, i en la lluita per l'unitat sindical els/les militants de la LCR elegits pels consells a les llistes de la UGT, de CC.OO., i d'altres centrals, pugnaran per possibilitar l'expressió de la ferma voluntat de la classe obrera. ■

J.F.

Divendres, 17 de febrer

INICI DE CAMPANYA

Aquest divendres, just unes hores després de que aquest periòdic hagi sortit al carrer, es posarà en marxa la campanya de "L'Entesa dels Catalans" sota el lema "Per una Catalunya democràtica, Guanyem L'Estatut, guanyem la Constitució" El primer acte serà un miting de presentació, a càrrec d'en Soler Sabaris, i d'en Josep Benet i els secretaris generals dels partits que van cridar a votar la candidatura (ERC, PSC-PSOE i PSUC) i dels que s'hi van afegir després de les elecccions (CDC). Es tracta, sense dubte, d'un acte molt limitat: limitacions amb la gent que hi parlarà i limitacions amb la gent que hi podrà ser present, a causa d'haver escollit un local molt reduït (el Palau de Congressos, de Montjuich, a on hi caben només 2.500 persones). Amb tot, *la L.C.R. crida a tots els treballadors, als homes i dones del poble de Barcelona, a anar-hi a ser-hi presents, per a fer d'aquest miting un acte massiu, de lluita, on sigui el poble el qui agafi el protagonisme i prengui la paraula.*

L'objectiu de la campanya es força ambigu i, en cap moment, es planteja el problema clau de la sobirania nacional de Catalunya. Amb paraules del senador Jaume Sobrequés "Aconseguir que les Cortes aprovin una Constitució que faci possible que el futur Estatut català permeti el plé i eficaç restabliment de les institucions polítiques que va tenir Catalunya després de l'aprovació per les Cortes republicanes de 1932 de l'Estatut d'autonomía de Catalunya" (Telexpres 13/2/78). Un senador que és catedràtic d'historia no hauria d'oblidar que les insitucions del 32, per elles mateixes, no garantitzen rés, que foren fruit d'una retallada el 32 i d'una dissolució el 34 per part de les mateixes "tissores" contra les que vol lluitar la campanya de l'Entesa. Però, la campanya es planteja en un moment en que la mobilització és més necessària que mai, per això *la L.C.R. crida a participar a tots els actes de mobilització de la campanya, per exigir eleccions immediates al Parlament de Catalunya, amb sobirania per a fer l'Estatut i aprovar-lo a Catalunya, sense subjectar-se a cap limitació de les Cortes a Madrid.*

Els medis, el mateix sentit de la campanya no estan a l'altura de les necessitats, de la necessària mobilització a Catalunya i a tot l'Estat per a imposar la sobirania de les nacions oprimides, mitjançant el reconeixement explícit del dret a l'autodeterminació a la Constitució. Però, segons en Sobrequés, el que preten l'Entesa és que el poble català "es mobilitzi per a recolzar la gestió dels seus parlamentaris". Un senador no hauria d'amagar el fet que a les Cortes de Madrid, Suárez i la dreta tenen garantitzada una bona majoria de vots reaccionaris i centralistes i que *la única perspectiva política realista es la mobilització massiva i constant per a imposar la llibertat i la sobirania nacional de Catalunya per d'amunt de les "tissores" parlamentaris de Madrid.* ■

CONGRES DEL PSC-REAGRUPAMENT

"EN VERDE NO ESTAVA TAN VERD"

Diumenge passat es va clausurar el Vè. Congrés del PSC-R, en el que més del 80% dels vots donaven la victòria a la ponència que, encapçalada per Verde Aldea, es proposava la unitat amb el PSC-C i el PSOE. La decissió sobre aquest tema, central per la vida del "Reagrupament" no ha estat fàcil. Primer es trencava amb el "Pacte Democràtic" i amb en Pujol, després els sectors més fortament "pallaquistes" del Partit, amb la seva vídua al front, abandonaven el partit. Finalment, les tensions es varen expressar en el mateix Congrès entre tres corrents, algunes de les quals poden, també abandonar-lo al seu torn. Las posicions d'en Baltà-Garriga d'una banda, i les d'en Arana per l'altre, s'oposaven amb uns o altres arguments a obrir a curt plaç un procés d'unificació amb les principals forces socialistes de Catalunya, i, a través d'ell ubicar definitivament el "Reagrupament" entre les forces obreres, encara que sigui a la dreta de la dreta.

La ponència que, llegida per en Verde i Aldea, obria el Congrès el dia 4 en nom del Secretariat Permanent, incluia una autocrítica molt poc amagada de la seva participació, junt amb CDC, en el "Pacte Democratic", tot i reconeixent però, que sense aquesta aliança molt dificilment haurien conseguit els 4 diputats que avui tenen en el Parlament.

En la ponència, l'afirmació del paper que han jugat els seus diputats en la plasmació del tristement famós "Pacte de la Moncloa" precedia poques ratlles a una cita d'en Pallach –assumida totalment per en Verde– de que el "Reagrupament" i els seus militants "Som socialistes moderats, cosa que no vol dir que siguem moderadament socialistes". L'espai polític que en Pallach volia monopolitzar, el d'una social-democràcia a l'estil suec o alemany-occidental, està avui, després del 15 J, molt concorregut, i resulta impossible d'afirmar-lo desde l'exterior del PSOE i del PSC. Per això la voluntat, relativament lúcida de la majoria del "Reagrupament" d'acostar-se "al sol que més calenta" per a millor concretar la seva voluntat d'encarar, des del més aprop possible del moviment obrer, una política favorable a interesos de sectors de la petita burgesia que desitjen un desenvolupament capitalista avançat, segons el model suec –que també reclamava en Jordi Pujol– o alemany –tant apreciat pel Felipe Gonzalez–. Amb la decissió majoritària del Vè. Congrès, sembla acabar-se amb les vacilacions i indefinicions, tot i optant per una clara alineació al costat de les forces socialistes majoritàries, que veuran així engrandides les seves ales més dretanes i proburgeses.

De tota manera, cal també valorar l'aspecte positiu que comporta que l'opció final s'hagi decantat a favor de forces que, malgrat tot, formen part del moviment obrer, en comptes de continuar marxant colze amb colze amb partits com la CDC d'en Jordi Pujol.

Joan Font

Postdata: Un cop acabat aquest article, ens arriba la informació de l'apertura d'una crisi en el sí del Front Nacional de Catalunya, que sembla anar en un sentit similar a la situació del "Reagrupament", tot i tenint resultats clarament contradictoris. Las posicions de la familia Cornudella, favorable a una "entesa estable" amb les forces socialistas, fou derrotada –amb només el 15% dels vots a favor– en la última reunió del Consell Nacional del FNC. La dimissió dels seus carrecs per part dels Cornudella pare i fill, sembla obrir una situació en la que el "Front" es veurà obligat a definir-se definitivament per alguna de les opcions possibles: o l'aliança definitiva amb el projecte de la CDC, o, pel contrari l'articulació amb el corrent socialista. I sembla molt difícil que aquesta disjuntiva es pugui resoldre sense trencaments importants dins del mateix FNC.■

J.F.

Per una igualtat social real

LA CAMPANYA JA ESTA EN MARXA

Con ja varem anunciar al darrer número de "Demà", el Moviment de Dones ha decidit emprendre una campanya arreu de l'Estat Espanyol amb la divisa central "Per una sexualitat lliure". En aquest camí, la *Coordinadora Feminista de Barcelona*, ja ha començat a esbrinar els objectius i contingut d'aquella.

En aquest número de "Demà", desenvolupem els altres eixos i aspectes d'aquesta campanya, que la Lliga Comunista Revolucionària recolza i impulsa incondicionalment.

LA BURGESIA PER A MANTENIR-SE HA NECESSITAT D'UNES LLEIS... NOSALTRES EN VOLEM UNES QUE DEFENSIN ELS NOSTRES DRETS. De manera immediata, la nostra lluita ha d'anar orientada cap a la *derogació de tota la legislació que ens empresona dia a dia*, és a dir, la *"Ley de Peligrosidad Social"*. Nosaltres defensem les *lesbianes* perquè pensem que tothom té dret a orientar el seu potencial sexual lliurement i les *prostitutes*, (no la prostitució), perquè aquestes sempre es veuran abocades a aquest treball mentre no canviin les condicions materials i ideològiques d'aquesta societat.

Però la campanya tampoc pot mancar del que exigim en possitiu cara a una Constitució que legisla els drets dels ciutadans. Volem una llei d'avortament, que pot basar-se en la *llei Eugènica de la Generalitat*, però puntualitzant alguns aspectes oblidats. L'avortament ha de ser lliure i gratuit, dins la Seguretat Social, sense discriminació d'edat ni estat civil, en les millors condicions mèdiques i higièniques, i a petició única de la dona.

CONTRA LA SANITAT DE CLASSE

La Sanitat actual potencia una medicina de classe, de benefici privat, amb una idealització de la figura del metge com a "deu" indispensable. Una campanya com aquesta ha de poder donar una alternativa que respecti els drets dels usuaris, en aquest cas, de les usuàries: les dones de la classe obrera, amb plena informació sobre els mitjans de contracepció i control sobre els mateixos. Això, en aquests moments, és impossible d'aconsseguir en el context de les estructures sanitàries normals en mans de la burgesia. Per tant, s'han de potenciar *centres de contracepció i informació sexual (Planificació Familiar)* lligats als centres de Treball, als barris, etc. Cal impulsar una medicina paralel.la i en la perspectiva de que, un cop es coneguin els millors mitjans de contracepció, siguin les estructures sanitàries oficials les que ho assumeixin sota el control dels treballadors i treballadores.

D'altra banda, aquesta campanya suposa també un atac a les grans companyes farmacèutiques que controlen el mercat i la majoria d'investigacions sense permetre desenvolupar els millors anticonceptius per a les dones i, menys encara, per als homes.

QUI LLUITA I PER ACON SEGUIR QUÈ?

Si com hem dit abans la situació de la dona en el context de la sexualitat reflexa una vessant més de la seva opressió, i aquesta última forma part de l'explotació i dominació burgeses, ha de ser *la classe obrera en el seu conjunt la que assu assumeixi la lluita per una maternitat i sexualitat lliures i contra un sistema que explota als treballadors i oprimeix les dones, els joves, etc.*. En aquest sentit, doncs, hem de fer que els partits obrers majoritàris, les centrals sindicals, els comités i consells a les empreses, ho incorporin a la seva lluita, que els parlamentaris obrers ho defensin al Parlament, en el camí cap una *igualtat social real*, i no formal, de les dones respecte els homes i en tots els àmbits de la vida.■

Maite Turell

No volem que tremolin PUBILLA CASES:

A Pubilla Cases (60.000 habitants, 90% proletari, majoria emigrat...), el camí del Metro obre esquerdes als pisos –per algunes fins i tot ja hi passa aire–, causa vibracions, sorolls i tensions entre els veïns; més encara, un ventilador del Metro contamina el centre del barri.

Tots els veïns coincidim: això passa per què som a un barri obrer. I s'havia de fer alguna cosa. La Associació de Veïns del barri (animada per autònoms, cenetistes i LCR, després l'abandonament per part del PSUC), ha prés el problema a les seves mans, primerament utilitzant els passos legals que els veïns veien necessaris, més tard amb l'acció directa. Les assemblees, les manifestacions, més l'ocupació i detenció del comboi una o dues vegades per setmana, amb el recolzament d'un altre barri, can Vidalet

Els veïns han apres que per "les bones", ningú els hi soluciona res: l'Ajuntament de "transició" (que els puja els impostos de les escombreries, que fa concessions a les immobiliàries, però que "no té diners ni per un semàfor"), se n'ha desentès. La direcció del Metro ha donat llargues al assumpte. No obstant, les continues mobilitzacions han obtingut un altre ressó: **el d'altres barris**. Can Vidalet, Sant Idelfons, Sant Feliu d'Hospitalet, Sol del Baix de Sants amb el mateix problema, altres amb la negra perspectiva per les obres que comencen. La unió d'aquests barris s'està aconseguint a partir de les experiències del barri de Pubilla: "no més promeses, volem fets. No més inhibicions burocràtiques, volem plaços concrets, solucions controlades pels veïns. No més plors de que no hi han diners, volem que es paguin els danys i perjudicis". Entre tots els barris s'ha format una Coordinadora que fa tremolar la direcció del Metro.

Les darreres accions han estat l'ocupació de les oficines del Metro, una connexió fraternal amb el comité d'empresa del Metro i un emplaçament concret a la direcció que ha hagut de rebre una comissió delegada.

Sintetizant, exigim: fi del trajecte del Metro a Pubilla, i autobussos per portar els usuaris a les altres parades. Plaç concret de solució i el control dels veïns d'aquesta. També es prepara una comissió per posar demanda judicial: els pisos ara, no valen res.■

PEP GUTIERREZ

Anticonceptius lliures i gratuits a càrrec de la Seguretat Social

5.000 SIGNATURES A L'HOSPITALET

Després de les vacances d'estiu, la *Coordinadora de Dones de l'Hospitalet* (que aglutina vocalies de dones de Bellvitge, la Florida, Santa Coloma., Torrassa, Collblanc, Centre Cultural Rumbó, Sant Josep, etc.), decidí emprendre una campanya per aconseguir la legalització dels anticonceptius de tot tipus, i *la seva inclussió a la Seguretat Social*, sota un control mèdic i només essent necessària la voluntat de la dona afectada.

Com a medi de sensibilització i mobilització entorn això, durant tot el trimestre anaren fent xerrades sobre el tema a quasi tots els barris, i alhora recollien signatures amb tenderols als mercats, a les xerrades, i fins i tot a varies empreses, com és ara Indo i també Vanguard, tot i que les actuals Eleccions Sindicals dificultaven una mica aquesta feina.

Un cop recollides més de 5 mil signatures, varen realitzar una concentració a la Plaça Espanyola, on es troba l'Ambulatori de Sanitat, per tal d'entregar-les al inspector sanitari. Aquest però, no els va voler ni rebre.

Aleshores van decidir anar a veure's amb el Conseller de Sanitat de la Generalitat, sr. Espasa. Aixo succeí el darrer primer de Febrer. Però l'Espasa s'escaquejà i es tregué del damunt la responsabilitat, al.legant que la Generalitat "no pot fer res" (...???) amb això.

Malgrat aquestes "tancades de porta als nassos", la Coordinadora de Dones d'Hospitalet pensa continuar portant endavant aquesta campanya, amb altres mitjans de lluita, si sobretot intentar dur-la d'una manera unitaria amb la campanya que el Moviment de Dones a nivell estatal està duent sobre "Per una Sexualitat Lliure".

Aquesta petita lluita cal valorar-la com a positiva, malgrat no hagin aconseguit la reivindicació, doncs d'una banda, ha aconseguit mobilitzar i sensibilitzar sectors del barri entorn això, i d'altra banda, desenmascara la inhibició, no gens casual del Conseller de Sanitat de la Generalitat.■

ROSA FONT

Permanent de la Unió Local de CC.OO. de Barcelona

MOLTA PRESSA I POCA DEMOCRACIA

Feia gairebé mig any que no es reunia la Permanent de la Unió Local de Barcelona de CC.OO. D'aleshores ençà, el Secretariat de la Unió havia assumit la responsabilitat de dirigir la intervenció del Sindicat. Però des de molt abans, aquest Secretariat s'havia mostrat inoperant per donar sortida al conjunt de la problemàtica sindical de Barcelona (empreses en crisi, Pacte de la Moncloa, amnistia laboral, eleccions...).

Tots erem conscients de que calia obrir un debat a tots els rams, seccions sindicals i estructures del Sindicat, com la única forma per avançar vers la solució d'aquests problemes. Però, altra vegada la direcció de CCOO optà per la via més curta i antidemocràtica, ja que el darrer dissabte dia 11, es convocà una reunió de tots els Secretariats de rams de la localitat, amb l'objectiu d'elegir una nova direcció.

No cal dir que els estatuts del sindicat deixen ben clar que els Secretariats han d'elegir-se en Congressos, després d'un debat a totes les seccions sindicals. Però, fins i tot acceptant el criteri de la urgència de comptar amb una clarificació sindical i organitzativa a Barcelona, creiem que la reunió no cubrí ni aquest mínims objectius urgents. Perquè la convocatòria va fer-se amb dos dies d'antelació en alguns Secretariats de ram (Banca, Metall...) i en altres ni tan sols es convocà (Ensenyants, Textil, Seguros). No hi varen haver textes previs al debat ni tampoc un balanç de l'anterior Secretariat de Barcelona de CC.OO.-

En aquesta situació, els militants de la LCR varem expressar que no soluciona res elegir un nou Secretariat, en la mesura que pensem que els problemes reals, no eren organitzatius exclussivament, la qual cosa opinava la majoria de l'anterior Secretariat, sinó que fonamentalment de criteris polítics i sindicals, i que calia abordar la discussió d'una manera sèria pel conjunt d'afiliats de la localitat. En conseqüència, posarem a votació el que la reunió fos de debat, i no ressolutiva. Però, malgrat els nostres arguments sortí minoritària.

No obstant, pensem que cal analitzar que la proposta de la direcció de CC.OO. (PSUC) en aquesta reunió, no era una cosa aïllada, sinó que va ser precedida d'una estrategia clara als rams, que té com a objectius:

a/ Espaiar les reunions del organisme de direcció amplia (Permanents) i poc a poc, buidar-les de contingut decissori i de direcció, és a dir, un intent de que es converteixin en organismes de informació i ratificació de les propostes dels Secretariats de rams o localitats.

b/ Ampliar els secretariats de ram, incloent a categories, tasques i empreses amb un doble objectiu. Per una banda, per a fer efectiu el trasvas de poder de direcció dels Permanents als Secretariats. Per un altra banda, es tracta de diluir la presència dels corrents d'esquerra, deixant-li una presència formal (Banca, Telefònica...).

Aquesta estrategia del PSUC a CC.OO., està justificada per la realitat del Sindicat a Barcelona, on existeix una desconfiança de molts afiliats en la pràctica desmobilitzadora de la direcció del Sindicat, i per la manca de credibilitat que suposa l'acceptació del Pacte de la Moncloa.

En relació amb l'informe polític presentat per Rodríguez Rovira, nosaltres varem proposar a votació els següents punts:

1. Pensem que el Sindicat ha de manifestar públicament i ha de batallar en la pràctica per la LLIBERTAT D'ALBERT BOADELLA, EL SOBRESSEIMENT DE LA CAUSA CONTRA ELS JOGLARS, I LA CONVOCATORIA IMMEDIATA D'ELECCIONS MUNICIPALS.

2. En relació a la pròxima mobilització que té preparada la CONC, pensem que els seus objectius han de ser:

– Contra la limitació de les llibertats democràtiques, per la convocatòria de les municipals.

– Mobilitzar als sectors, no al voltant de consignes generals, sinó també per programes sectorials, lligant-los als convenis que s'acosten (Metall, Construcció...).

– Perque la campanya de mobilització obtingui resultats cal participar activament a la convocatòria de la setmana de lluita de les empreses en crisi convocada per les darreries de febrer, fent nostres tots els seus objectius: contra l'atur, contra els expedients de crisi, per la nacionalització de les empreses en crisi sota control obrer, contra els "topes" salarials, etc.

– Un altre objectiu ha de ser la denúncia del decret que reglamenta les eleccions sindicals i la negativa a que regulin les nostres relacions laborals. Al costat d'això reivindicarem la llibertat sindical plena, que vol dir: Còdig de Drets dels treballadors, assemblea dins l'horari de treball, dret de vaga, devolució del patrimoni sindical, garantíes per les centrals, etc.

– Per aconseguir l'éxit de la mobilització, serà fonamental fer un esforç perque la convoquin totes les centrals sindicals de classe i la recolzin els comitès d'empresa sorgits d'aquestes eleccions sindicals, la coordinació dels quals hem d'impulsar.

A l'hora de les conclusions es recolliren alguns aspectes de les nostres propostes com en el cas d'en Boadella, les Municipals i la convocatòria unitària de la mobilització, malgrat que globalment en la votació restés en minoria. ■

ENRIC PRAT i FERRAN CAMPS
(del Secretariat de Banca de Barcelona de CC.OO.)

El "Principio de acuerdo" NO SALVA EL BRUSI

Després de quasi 4 mesos de lluita, han començat a aparèixer notícies als diaris amb titulars com aquest o semblants: "Principio de acuerdo en el Diario de Barcelona". Principi d'acord en què?. Recordem els objectius inicials de la lluita:

1/ Es tractava de salvar el Diari en quant a la seva línia informativa i de fer respectar el dret democràtic a la lliure informació. "No volem tornar al franquisme!" dèiem.

2/ Conservació de tots els llocs de treball. El perill d'ésser despatxats afectava a una part molt important de la plantilla i no només per motius ideològics.

3/ Contra la venda del patrimoni de Diario de Barcelona. Ens referíem a la voluntat de l'empresa de vendre el solar que ocupava l'antiga rotativa, fins no fa gaire la redacció i encara els tallers de fotocomposició. Ens oposavem a quedar-nos sense la garantía que suposa que empresa tingui un cert patrimoni en immobles.

Bé, aquests eren els objectius. Esperem que ningú ens voldrà explicar que el Brusi està salvat, donat que ja hi ha un "principio de acuerdo". Podem suposar que ja podem tornar a comprar el Brusi?. Que el Brusi ja es pot llegir?. Que els llocs de treball estan tots garantitzats?. Que el patrimoni del Diari es conserva intacte?. Com que ningú informa ens veiem obligats a informar des del "Demà".

Resulta que un bon dia l'empresa, per boca del seu director Alemany, va oferir als redactors la possibilitat de fer un nou diari del que l'empresa es faria càrrec de les despeses d'impressió per tres mesos, i la responsabilitat del mateix correspondría a una societat de redactors, formada evidentment per la redacció discriminada. El director va anomenar la paraula màgica: "societat de redactors". Aquesta idea a molts els va agradar i la redacció va començar a negociar una possible sortida exterior.

Al mateix temps van començar les deliberacions de conveni i donat que l'empresa no feia altra cosa que endarrerir-les tot el que podia i quan no oferia quantitats ridícules (3.000 ptes. brutes d'augment) sense contemplar cap punt de la plataforma reivindicativa, la comissió sindical va optar per demanar a la redacció que aplacés qualsevol acord al que pogués arribar amb l'empresa fins la firma del conveni col.lectiu.

El director i l'aspirant a gerent (Josep Mª Baygual) van començar a intervenir a les negociacions de conveni; tot el seu paper consistía en veure com aplaçaven la negociació del conveni en sí i com arribar a un pacte per un temps suficientment petit i per una quantitat el més reduïda possible per tal de financiar així la indemnització de la redacció.

L'empresa va fer ofertes una mica superiors a les anteriors i garantitzant els llocs de treball només per sis mesos. Cap d'aquestes ofertes varen ésser acceptades per l'assemblea. Elproblema fonamental era qué fer amb el compromís que la redacció tenía de no firmar absolutament res abans no s'hagués arribat a una solució en el conveni i estiguesin garantitzats els llocs de treball.

Per una banda se sabía que l'empresa pensava reduir plantilla com a mínim en uns 40 treballadors a més dels periodistes. Per l'altre els redactors en les seves negociacions ja havien arribat a acords acceptables per a ells. Si es quedaven amb nosaltres i no pactaven la seva sortida fins la firma del conveni, això podía portar a l'empresa a despatxaments massius; si pactaven i se n'anaven, la resta de treballadors tindríen –com de fet tenen ara– d'afrontar les agressions de l'empresa amb menys força (com a mínim numérica). La redacció per altra part cada vegada es mostrava més partidària de sortir l'abans possible; aquest desig cada vegada era més clar, fins al punt de que quan les votacions resultaven desfavorables a la firma del conveni es quedaven totalment desmoralitzats, amb el qual es podien tenir seriosos dubtes sobre la utilitat i la força que podia representar que continuessin a dintre.

Efectivament, en una de les darreres trobades, l'assemblea de treballadors es va considerar desvinculada de la redacció i aquesta s'ha dedicat exclusivament a ultimar la seva rescisió de contracte, negociar alguns detalls sobre la quantia de la seva indemnització i les seves formes de pagament i a fer les gestions "pertinents" (es a dir, captació de capital, etc.) pel muntatge d'un nou diari. En tot això consisteix el "Principio de Acuerdo".

Bé, companys periodistes del Brusi, creiem qué aquesta no és solució per a ningú. Tots junts hem participat en una comissió que se'n deia "Comissió Cívica Salvem el Brusi" i el Brusi no está salvat. El Brusi queda en mans dels estafadors, dels sectors més privilegiats del capital, de la dreta més recalcitrant de Barcelona. Els treballadors del Diari, és a dir, els que es queden, tenen greument amenaçats els seus llocs de treball i tindran de lluitar durant molt temps per conservar-los. El solar del Diari está practicament venut, només cal un permís d'obres.

Creiem que els periodistes del Brusi es van equivocar parcialment al principi, perquè van emprendre una lluita molt correcta però no van fer tots els esforços necessaris perque fos assumida per tothom (pel conjunt de treballadors) i la lluita comprometía a tothom. I quan el conjunt de treballadors s'hi trova ficat els periodistes busquen un sortida exterior. Aquí està l'error fonamental. L'error no estava en negociar, si no en el que es negocia. La sortida a la crisi d'una empresa capitalista no pot estar mai en fer-ne una altra, en la que els treballadors es converteixin en patrons.

El Brusi no està salvat i la lluita dels actuals treballadors del Brusi es la que avui s'ha de recolzar.

Respecte al muntatge del nou Diari també hauríem de dir alguna cosa però avui no tenim espai. En tot cas en parlarem en un altre article. ■

Genis Malet

CAIXES D'ESTALVI

Els treballadors davant els Consells d'Administració

Tot just arribar a la Vice-Presidència econòmica, Fuentes Quintana, home estretament lligat a la "Confederación Española de Cajas de Ahorros" (en la pràctica confederació de la "patronal" de les Caixes), va aconseguir l'aprobació de dos decrets llei sobre Caixes d'Estalvis que s'anomenaren de "democratització" i de "regionalització".

Donat que les eleccions que formen part del decret de "democratització" están a punt de celebrar se, val la pena veure si es pot parlar de "democratització" i quina alternativa podem donar per a una veritable democratizació.

El que fan aquests Decrets, tenint en compte la situació polítíco-social (a. els partits obrers –que coneixen molt bé l'importància econòmica de les Caixes– acabaven d'aconseguir a les eleccions una important victòria; b. comença a evidenciar-se una consciència popular sobre el paper de les Caixes –què se'n fa amb els diners estalviats pels treballadors i dipositats a les Caixes?, cumpleixen les Caixes les funcions socials que diuen fer?...), és donar cos jurídic a tot allò que els representants de les Caixes havien decidit i demanat a l'Assemblea General de la "Confederación Española de Cajas de Ahorros" del 1976, és a dir: "bancarització" de les Caixes (que l'Estat permetés a les Caixes una major llibertat per a decidir on invertir; poguer fer les mateixes operacions financieres que els bancs). I tot això disfressat amb una careta de "democratització" i "regionalització".

– A un costat i a l'altre de la "finestreta": treballadors. Qui s'aprofita dels seus estalvis?

Podem parlar de "democratització"?. Esquematitzant molt, doncs seria molt llarg explicar tot el procés d'elecció per als òrgans de govern (Consell d'Administració, Comissió de Control i Comissió d'Obres Socials), podem dir:

Posem per exemple la Caixa de Pensions (4 milions d'impositors, 300.000 milions de passiu, 1ª entitat financera del pais i 6ª de l'Estat Espanyol, Director General Josep Vilarasau Salat, un dels màxims inspiradors dels Decrets Llei.)

Dels 4 milions d'impositors, per sorteig en sortiran 3000 compromisaris que triaran 150 membres per a l'Assemblea General (cal dir que no tindran temps per a conèixer's entre ells abans d'aquesta elecció i que només podran ser membres de l'Assemblea els majors d'edat, amb tres anys d'antiguetat com a impositor i amb un saldo mig en les seves llibretes o comptes de 25.000 ptes. durant el 2n. semestre del 1977). Es a dir que ademés de no seguir-se un procés democràtic queden eliminats els joves i la majoria dels treballadors (no son aquests temps per a poguer tenir molts diners guardats).

Ademés dels 150 consellers n'hi hauran 30 elegits per les 30 entitats benéfiques, culturals i científiques que l'actual Consell d'Administració decideixi.

El total de 180 consellers en triaran 8 d'entre ells representants de les entitats i 9 dels impositors per anar al Consell d'Asministració. Els treballadors de la Caixa en triaran 4 de forma indirecta per anar també a l'esmentat Consell d'Administració. De semblant manera es farà per als dos altres òrgans de govern (C. Control i C. Obres Socials) però amb menys número de membres.

Si a això hi afegim que els actuals membres del Consell d'Administració (on domina el bunker i l'oligarquia financera) seguirant essent-ho fins a finalitzar el seu encàrrec i que el Director General (en la pràctica anomenat pel Ministeri d'Economia) podrà suspendre (entre altres importants atribucions) l'executivitat dels acords del Consell d'Administració, podem veure que, si bé s'ha abandonat l'exclusiva elecció a dit, no es pot parlar de democratització.

Si tenim en compte els 2 bilions de ptes. que corren per les mans de les Caixes i l'importància d'elles en determinats sectors econòmics (elèctriques, autopistes, nuclears, immobiliàries) i geogràfics (Catalunya, Euskadi, Madrid), podrem entendre que s'està preparant una lluita política molt dura per a intentar assolir el poder a les Caixes.

Profunditzarem en un proper article sobre aquest paper econòmic de les Caixes, per a centrar-nos ara en la nostra alternativa per als treballadors de les Caixes en aquestes eleccions.

Malgrat que ens centrem en aquestes eleccions volem deixar clar una qüestió: les Caixes d'Estalvis com a entitats financeres que es nodreixen fonamentalment dels estalvis populars, que a diferència dels bancs no tenen accionistes, que tenen d'invertir un % dels seus fons a obra social (biblioteques, escoles, hospitals, etc.) que tindrien d'invertir en els sectors més necessitats d'inversió (agrícola, petita, mitjana empresa...) que tindrien de donar prèstecs a baix interés, vivendes a preus baixos, etc., tindrien d'estar regides exclusivament pels impositors (sindicats, organitzacions obreres i populars, representants elegits amb plena democràcia) i pels treballadors de les Caixes. No podem acceptar de cap manera una cogestió entre impositors-treballadors per una banda i representants de la burgesia per l'altre.

Es a partir d'això que entenem que els treballadors de les Caixes (les organitzacions obreres dins les Caixes: sindicats fonamentalment) tindrien de presentar candidatures per als òrgans de govern fonamentant la seva presència en els esmentats òrgans, no per a cogestionar amb els representants de la burgesia sino per a prendre mides de control, fiscalització i denúncia sobre els acords, funcionament, etc. dels òrgans de govern i per tant de les Caixes corresponents. Cal que utilitzin la campanya electoral per a denunciar aquesta falsa democratització, el paper del bunker dins les Caixes, la falta de veritable regionalització, i deixar ben clar que si és impossible realitzar les funcions de control, etc, esmentades abans i el paper de veritables representants dels treballadors (i per tan revocables per ells i amb la obligatorietat d'informar-los) dimitiràn.

Aquest ha de ser un pas fonamental dels treballadors de les Caixes per aconseguir, amb el suport de la mobilització popular, una correlació de forces suficient per a impedir al màxim posible que la burgesia segueixi, com ha fet durant els darrers 40 anys, fruïnt d'uns diners que per la seva procedència (la classe treballadora) tidrien de repercutir exclusivament en beneficis per d'aquesta.■

Oriol Fort

CANDIDATURES UNITARIES A LES CAIXES

RECTIFICACIO

En un article publicat en el darrer DEMA mencionavem la formació d'una candidatura unitària; es tractava de la formada en la Caixa d'Estalvis i Mont de Pietat de Barcelona que en les eleccions celebrades el passat dia 6 va aconseguir el major número de vots per al Comité d'Empresa.

Tenim noticies que en d'altres Caixes s'estan formant també C.U. (Pensions, etc.) entre UGT, CC.OO. i d'altres sindicats de classe. ■

BOADELLA I ELS JOGLARS

Quan el Consell de Guerra s'atansa, balanç d'una setmana de mobilització

Ha passat ja l'anunciada setmana de solidaritat amb l'Albert Boadella i Els Joglars,¿ens sembla que en línees generals en podem treure un balanç positiu.

El primers actes fou l'assemblea celebrada a l'Aula Magna de la Universitat de Barcelona el dimarts dia 7. Dos cents cinquanta professionals i intelectuals es solidaritzaren amb els Joglars i discutiren fonamentalment la constitució d'un organisme per a la defensa i garantia de la llibertat d'expressió.

El plat fort fou, però, la concentració del divendres al Palau dels Esports de Barcelona amb el motiu del recital de cançó. Deu mil fervents boques, tot cridant "llibertat d'expressió!" "Boadella al carrer!", acompanyaren la solidaritat de tota la rècula de cantants que junt als qui no cantaren i hjeren presents constituien gairebé la totalitat de la "cançó" catalana.

Del diumenge dia 12 tenim notícia al menys de dos actes: El primer és el celebrat a la Plaça Catalunya de Sabadell i organitzat pel Comité Local de Solidaritat amb Els Joglars Al Comité hi són gairebé la totalitat de forces polítiques d'esquerra de Sabadell (PSUC, PSC(c), LCR, OCE (BR), MCC, OIC, PTE, AC, UCE, JCR, JCC, MJCC, JUC, JSAN, JGR, CC.OO., USO, CNT, CSUT, l'Ateneu Llibertari, FAGC, no violents i Aula de Teatre Belles Arts). El Comité donada la seva amplitud, funciona amb secretariat.

L'acte de solidaritat al.ludit acollí a varis centenars de persones i es va veure augmentat gràcies a la confluència dels treballadors de Brown Bovery que es manifestaven per les seves reivindicacions. S'acabà amb la lectura d'un comunicat del Comité i es recolliren signatures per a presentar una instància al Capità General de la IV regió Militar.

El diumenge hi hagué també un gran acte de solidaritat a la Catalunya Nord, el qual va anar precedit, el dissabte, d'una assemblea a l'Aula Magna de la Universitat de Perpinyà

– "Quan creus que s'acaba ... torna a començar!"

que va acabar amb la tramitació d'un Dossier sobre el cas al Consell d'Europa.

L'acte, celebrat a Cabesteny –prop de Perpinyà– era en definitiva la continuació i complement del que es va fer el divendres a Barcelona. Era el que hauria estat el per dues vegades prohibit pel Governador Belloch, Festival per la Llibertat d'Expressió. Com als vells temps de la Dictadura, per a sentir les raons dels advocats defensors dels Joglars i per a veure "La torna" encara que sigui en video, s'ha d'anar a França. Coses de la democràcia espanyola...

Mentrestant el Consell de Guerra s'atansa, i només amb la mobilització podrem impedir que l'exèrcit institucionalitzi les seves prerrogatives especials d'intervenció en els assumptes civils. Només així impedirem que el govern Suarez segueixi atacant les llibertats democràtiques.

Per altra part esperem, encara, que en Tarradellas i el seu Consell Executiu facin quelcom per la llibertat del Boadella. Però encara hi ha quelcom que ens sembla més greu i criticable, sobre tot per venir de la classe obrera. Això és el comunicat signat per les direccions del PSC, PSOE i PSUC, demanant que passi a jurisdicció ordinària el cas, per si hi ha pressumpció de delicte. L'única actitud a tenir és la defensa intransigent de la llibertat d'expressió i això implica el dret de crítica a totes les institucions de l'Estat. ■

Josep Monells.